

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 952/2015
23.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Т.Ђ., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 374/15 од 21.10.2015. године, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву Кв 822/13 од 16.01.2014. године, и Апелационог суда у Београду Кж1 158/14 од 09.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2016. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 374/15 од 21.10.2015. године поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву Кв 822/13 од 16.01.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 158/14 од 09.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву Кв 822/13 од 16.01.2014. године усвојен је захтев за изрицање јединствене казне осуђеном Т.Ђ. па су преиначене само у погледу одлуке о казни пресуда Основног суда у Ваљеву Кв. 176/13 од 13.06.2013. године, којом су спојене казне по две пресуде и то Основног суда у Ваљеву Кв 382/12 од 04.10.2012. године и Основног суда у Крагујевцу К 240/11 од 13.09.2011. године и изречена јединствена казна затвора у трајању од 18 година и 2 месеца и пресуда Основног суда у Ваљеву К 1250/11 од 02.04.2013. године којом је окривљени оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, па је окривљеном, применом одредаба члана 60. и 62. став 1. КЗ и члана 556. став 1. тачка 1. у вези члана 552. став 1. тачка 1. ЗКП изречена јединствена казна затвора у трајању од 19 година у коју казну му се урачунава време до сада проведено на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Ваљеву Кв 176/13, почев од 10.01.2005. године.

Одлучујући о жалби осуђеног, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 158/14 од 09.06.2014. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз 374/15 од 21.10.2015. године због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП у вези члана 5. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, наведене пресуде преиначи и окривљеном изрекне јединствену казну према правилима из члана 48. Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио окр. Т.Ђ., Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио окривљеног и јавног тужиоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

Неосновано јавни тужилац у захтеву наводи да је првостепеном пресудом, као и другостепеном којом је првостепена пресуда потврђена, повређен кривични закон из члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП јер је примењен закон који се не може применити и одлуком о изреченој казни повређен закон на тај начин што је Основни суд у Ваљеву, у својој пресуди којом су преиначене правноснажне пресуде и изречена јединствена казна затвора, применио је одредбе члана 60. и 62. Кривичног законика, не поступивши у складу са императивном одредбом члана 5. став 1. и 2. КЗ, којим одредбама је прописано временско важење кривичног законодавства, односно да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела (став 1. члан 5. КЗ), а ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца (став 2. члан 5. КЗ). Према захтеву, то је у конкретном случају Кривични закон Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ“ број 35/92), који је важио у време извршења кривичног дела за које је окривљени осуђен пресудом Основног суда у Крагујевцу К 240/11 од 13.09.2011. године.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

У поступку за изрицање јединствене казне за кривична дела у стицају (члан 552. тачка 1. ЗКП), као утврђене казне узимају се јединствене казне из правноснажних пресуда у којима су већ примењене одредбе о стицају, а не појединачне казне за кривична дела у стицају, јер те казне више не егзистирају самостално.

У конкретном случају првостепени суд је изрекао јединствену казну за кривична дела у стицају, правилно узимајући као утврђене јединствену казну затвора у трајању од 18 година и 2 месеца по пресуди Основног суда у Ваљеву Кв. 176/13 од 13.06.2013. године и казну затвора у трајању од једне године по пресуди истог суда К. 1250/11 од 02.04.2013. године.

Кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, за које је окр. Т.Ђ. осуђен пресудом Основног суда у Крагујевцу К 240/11 од 13.09.2011. године, извршено је 27.10.1999. године, у време важења Кривичног закона Републике Србије, који је за то дело у члану 166. став 1. тачка 1. прописивао казну затвора у трајању од 1 до 10 година, док је Кривичним закоником важећим у време доношења пресуде била прописана казна затвора у трајању од 1 до 8 година. Према томе, према окривљеном је у односу на конкретно дело већ примењен блажи закон.

Та казна, међутим, ушла је у састав јединствене казне затвора у трајању од 18 година и 2 месеца, изречене пресудом Основног суда у Ваљеву Кв 176/13 од 13.06.2013. године, па првостепени суд, дакле, у време доношења пресуде која се побија захтевом за заштиту законитости није ни могао узети у обзир казну затвора по пресуди Основног суда у Крагујевцу К 240/11 од 13.09.2011. године, већ јединствену казну затвора изречену пресудом Основног суда у Ваљеву Кв 176/13 од 13.06.2013. године.

Стога неосновано јавни тужилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. и 3. ЗКП у вези члана 5. КЗ, учињену пресудом Основног суда у Ваљеву Кв 822/13 од 16.01.2014. године као и пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 158/14 од 09.06.2014. године, којом је првостепена пресуда потврђена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.